

ENHEDSLISTEN

Rosenørns Allé 44, st.,
1970 Frederiksberg C.

Åbent brev til Folketingets formand

Den rød-grønne Enhedsliste skal hermed opfordre Folketingets formand til at sørge for udsættelse af 1. behandlingen af regeringens lovforslag om EF-Unionen. Den bør udsættes indtil der er fremskaffet et bæredygtigt grundlag for stillingtagen til, om lovforslaget strider mod grundloven.

Justitsministeriets redegørelse for forholdet mellem grundloven og Unionstraktaten kan ikke tjene som et sådan grundlag. Dertil indeholder redegørelsen for mange alvorlige fejl.

Enhedslisten vil herefter fremhæve to alvorlige fejl:

1. Rækkevidden af artikel 235.

Forud for folkeafstemningen i 1972 udsendte Justitsministeriet en redegørelse. Heri fastslog regeringen, at EF-Traktatens gummiparagraf – artikel 235 – kun i begrænset omfang kunne bruges til at gennemføre EF-lovgivning på ny områder.

Dengang fastslog regeringen, at artikel 235 kun kan bruges inden for fællesmarkedets rammer, et europæisk *økonomisk* fællesskab. Ordet »økonomisk« er understreget i 1972-redegørelsen.

I Unionstraktaten er denne begrænsning væk og artikel 235 kan bruges til at lovgive om hvad som helst. Ganske vist forsøger ministeriet at indfortolke en vis begrænsning i anvendelsen, men det lykkes ikke og ministeriet må i 1992-redegørelsen erkende, at der består en »ikke ubetydelig fortolkningstvivl« om rækkevidden af Unionens gummiparagraf.

I 1972-redegørelsen understreges, at artikel 235 kun havde til formål at »muliggøre en udfyldning af de huller«, der skyldtes, at man havde »overset et eller andet praktisk problem i forbindelse med gennemførelsen af Traktatens formål«. Altså en meget snæver anvendelse af artikel 235.

Med disse argumenter mente Justitsministe-

riet dengang, at artikel 235 kunne gennemføres uden grundlovsændring, fordi der netop kun var tale om suverænitetsoverdragelse i »nærmere bestemt omfang«.

I 1992-redegørelsen slår Justitsministeriet fast, at det ikke kan overlades til EF selv at bestemme omfanget af EF's beføjelser. Men det er netop, hvad der sker med den ny artikel 235. Den er åben som en ladeport og det er ikke lykkedes for ministeriet at sandsynliggøre nogen som helst begrænsning på dens anvendelse.

Hvis Justitsministeriet havde bedømt Unionstraktatens artikel 235 ud fra principperne i sin egen 1972-redegørelse var ministeriet med 100 pct.s sikkerhed nået til det resultat, at Unionens artikel 235 strider mod grundlovens bestemmelse om »nærmere bestemt omfang«.

Men nu har ministeriet altså fundet på en ny fortolkning og den er ikke holdbar.

2. EF-Domstolens ret til at idømme Danmark bødestrafte.

Unionstraktaten giver EF-Domstolen ret til at idømme den danske stat, Folketinget, bøder af ubegrænset størrelse for overtrædelse af EF-lovgivning.

Ingen myndighed har i dag denne beføjelse til at idømme staten bøder for overtrædelse af EF-lovgivning. Alene af den grund kan beføjelsen ikke overdrages til EF. Efter grundlovens § 20 kan kun beføjelser »som tilkommer Rigets myndigheder« overdrages. Der kan ikke gennemføres en sådan udvidelse af den dømmende magt uden grundlovsændring.

Nu hævder Justitsministeriet så, at EF-bøderne ikke vil kunne inddrives ved en dansk domstol. Der er kun tale om en »folkeretlig forpligtelse«, som Danmark bare kan blæse på. Dette er helt klart en uholdbar juridisk spidsfindighed. Selvfølgelig er Danmark tvunget til at betale EF-bøderne, så længe vi er med i Unionen – og EF råder over overnational statsmagt til at gennemtvinge bødernes inddri-